

La felicitat d'una mare

«Les hores que separen el dinar del sopar són les més llargues»



Foto: Nick Olejniczak

?No, gràcies. La mama no vol que mengi res abans de sopar.

Mentre els seus amics engoleixen pataques olioses amb avidesa, Martina calcula l'estona que queda perquè es faci hora d'acudir a casa i s'asseguin els quatre al voltant de la taula parada. Pensar-hi li desperta els budells, que produeixen un soroll molt desagradable, però ningú no diu res. Si berenés, la mare se n'assabentaria i no la deixaria tornar a jugar amb ells en sortir de l'escola. Recorda el dia que Cinta la va convidar a dinar. Hi havia pollastre amb suc de tomaca. El va trobar tan bo que no va poder evitar repetir tres cops de pa sense adonar-se'n. Pa! L'endemà van dir a la mare que sa filla era una joia perquè menjava de tot i no havia deixat res per repelar. Aquell havia estat el darrer cop que no li havia supervisat un àpat. La mare l'havia escridassat de valent, li havia assegurat que ho feia pel seu bé, que ella també patia quan li veia els ulls absorts en l'aparador de la pastisseria, però que uns anys més tard, quan es convertís en una noia prima com les que sortien a les revistes, l'hi agrairia.

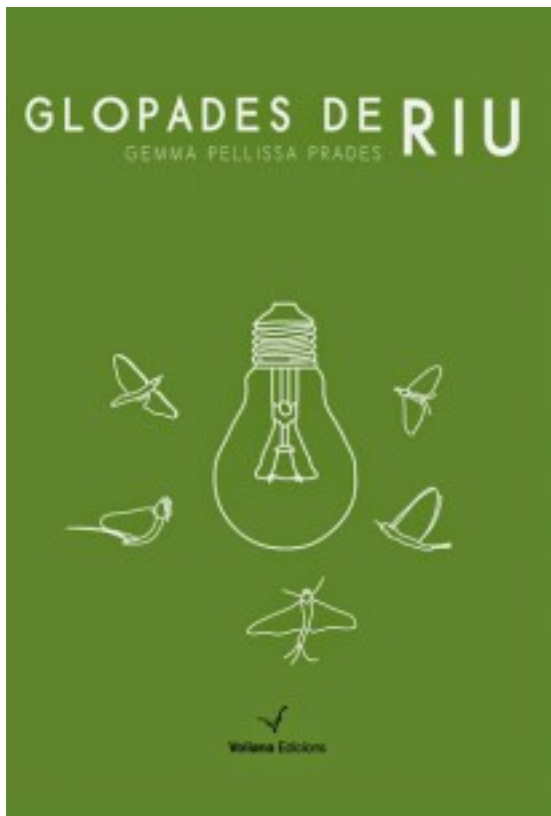
Martina està decidida a no decebre la mare i pensa que, si ho aconsegueix, ja no li importarà que sigui lletja i ruca, perquè una noia prima no s'ha d'amoïnar perquè la vulguin els nois. Per això refusa un cop i un altre els oferiments dels amics, malgrat que només de veure com s'afarten li ve salivera i sent que el cap ràpidament se li encongeix com quan prems una esponja.

A classe té la mateixa sensació. Li costa pensar gaire estona en la tasca que li han manat, però la

senyoreta no la deixa en pau i se li posa al costat perquè aprengui a sumar i restar tota sola. Fa uns mesos va demanar tutoria a la mare i es van acabar discutint de mala manera. La senyoreta sostenia que Martina és tan llesta com els altres i, quan va veure que la mare no se l'escoltava, es va afanyar a replicar que la xiqueta estava en edat de créixer i que fes el favor d'alimentar-la com Déu mana. La mare li havia contestat que allò no la portaria enlloc i, més tard, Martina havia sentit com, encesa, ho contava al pare, que no li havia contestat. A vegades ell li donava un barronet de pa amb la condició que no ho digués a ningú i, quan això passava, la mare no l' enxampava mai. Però quan la gana tornava, Martina se sentia culpable. Temia que arribés un dia en què fos lletja, ruca i, a més a més, grassa. Aleshores hauria d'explicar a la mare què havia fet.

A l'hora de sopar Martina es fixa que la mare controla el tall que cau a les cullerades de sopa dels bols de les dues, mentre que en serveix una quantitat molt més generosa al pare i a la iaia. Quan la iaia li pregunta si en vol més, la mare la interromp i li etziba amb agror un enfilall de retrets. És aquí per impedir-li que faci a la xiqueta el mateix que li va fer a ella, li diu. Si hagués estat prima la vida li hauria estat més fàcil. La vella branda el cap a poc a poc mirant de fit a fit Martina, com si volgués esborrar-li aquestes paraules de la memòria. De sobte, el pare abandona la sala amb un cop de porta sense esperar el segon plat. Martina se l'imagina sol dins del llit amb l'estómac buit i aquell mareig persistent que coneix massa bé. Pensa que potser també s'entreté amb les taques rogenques que li ennuvolen la vista i que mira de fer-les canviar de lloc. Es pregunta si deu haver deixat les persianes a mig baixar per despertar-se amb la llum del sol de seguida que arribi l'hora de l'esmorzar. El millor moment de la jornada.

Les hores que separen el dinar del sopar són les més llargues. Normalment Martina es troba amb els amics després de classe. A l'hivern juguen cada dia a casa d'algú, però ara que ja comença a fer bo s'avien al parc. Aquesta tarda han anat als gronxadors, on fan torns fins que els toca pujar-hi. Al cap d'una estona, Martina es cansa d'esperar i de mica en mica s'allunya del grup per endinsar-se entre els arbres que envolten la font. Hi ha anat per jugar amb l'aigua, però abans d'arribar-hi li crida l'atenció el voleteig d'un ocell que s'amaga entre les rames. La xiqueta s'atura. Veu el niu. Es gita a terra sense fer soroll, amb el cap mirant amunt per no apartar-ne la vista. L'ocell que acaba d'arribar és la mare. Hi ha tres cries que l'esperen amb el bec ben obert. Amb cura, els alimenta un rere l'altre. A Martina li couen els ulls mentre mira l'escena. Amb ràbia, agafa una grapada de terra i se la fica a la boca. Ben oberta, ben endins.



Conte inclòs en el llibre

Glopades de riu (<http://volianaedicions.blogspot.com/2015/05/glopades-de-riu-de-gemma-pellissa.html>)

© Gemma Pellissa Prades

© d'aquesta edició: Voliana Edicions, 2015